

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.

Sous, dietes i compensacions d'alguns, i... sous o atur d'altres

Surto de casa a les 8 del matí i em trobo que al bar de la cantonada hi ha un bon grapat de persones amb la primera copa a la mà. Torno de la meva tasca matinerica cap a les 12 i el bar de la cantonada encara està més ple. A la tarda surto a primera hora i el bar de la cantonada està mig ple, però hi ha gent amb una copa a la mà. Torno a la nit i el bar de la cantonada és a vessar... Hi ha gent a la barra, a les tauletes, dreta, i, fins i tot, a fora, a la vorera, amb el got a la mà...

Els carrers del meu barri, al migdia, estan plens de gent per les cantonades, parlant o simplement mirant. Travesso la Rambla del Raval i no hi ha cap banc buit ni cap espai lliure als parterres del passeig.

Torno a passar-hi a la nit i encara hi ha més gent...

Això passa al meu barri. Però, quan pujo a l'altra banda de la ciutat, tot és activitat, gent amb la seva cartera d'executiu, o caminant de pressa per arribar a la feina o al seu negoci.

Penso en els jornalers de l'Evangeli que ni a primera hora ni a mig matí, ni a la tarda, ningú no els ha contractat. Estan a l'atur. Però, no un atur amb pagament per haver cotitzat, sinó amb la sensació d'estar fora, exclòs d'un món que normalitza la vida i la fa programada i regularitzada.

Estar a l'atur pot ser un començament de la davallada que pateix molta gent i que pot acabar amb algunes persones desesperades i amb famílies destruïdes.

I la crida dels polítics d'estrènyer-se el

cinturó pot arribar a ser un insult per a aquells que ni tan sols porten cinturó... És a dir, que no tenen per on estrènyer-lo.

Al final d'aquest estiu em va arribar a les mans —en un diari català— una llista amb les retribucions dels alts càrrecs públics de l'Estat espanyol. Em vaig esgarrijar prenent fer comparacions.

Algú pot dir que «les comparacions són odioses», però ho són més si es compleixen. Vaig calcular que hi ha famílies que passen com poden l'any, treballant la mare moltes hores amb una retribució anual —de catorze pagues— de 16.800 euros, les més afortunades, d'11.200 euros o, fins i tot, de 8.400 euros.

Quan un diputat, a part de la seva feina o el seu negoci, té un sou base de 43.771 euros sense comptar els 25.534 euros de complement si viu fora de Madrid, els 250 euros anuals per al taxi, els altres transports gratuïts i el 120 euros diaris de dietes per a viatges oficials...

M'estalvio altres dades que recollia aquell diari. Però, només vull recordar aquell amic meu que, per mantenir la família, s'ha de desplaçar 67 km, treballar vuit hores carregant totxos, i tornar a desplaçar-se 67 km. El seu sou anual, amb catorze pagues i sense complements per viatges, és d'11.200 euros.

I jo em pregunto: com pot respondre a la crida d'estrènyer-se el cinturó? I això preguntant de no quedar-se sense feina perquè l'atur s'acabaria i trobar una altra vegada feina en aquest moment és com cercar una agulla en un paller.

Zoom

Eduard Brufau

El CaixaForum de Barcelona dedica fins al febrer una exposició a la representació pictòrica del sagrament de l'Eucaristia. La mostra, titulada *El pa dels àngels*, reuneix 42 obres de la prestigiosa Galeria dels Uffizi, a Florència, datades entre els segles XV i XVII. A través de les diferents pintures el visitant pot veure les maneres com els artistes han reflectit la doctrina eucarística, ja sigui amb escenes de la vida de Jesús o amb episodis de l'Antic Testament que prefiguren el sacrifici pasqual. A la imatge, la *Mare de Déu de la Galeria*, de Botticelli.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Les golfes de Déu

Josep Otón va presentar recentment a Barcelona el seu darrer llibre titulat *Simone Weil: el silenci de Déu*. El seu objectiu és «esbrinar en què va consistir l'experiència del sagrat que va capgirar —o no— la trajectòria vital d'aquesta autora» (pàg. 16). Per a això, parteix del *Prologue*, un text fonamental de Weil, per esbrinar-hi la trobada i l'absència de Déu en la seva vida. Aquest text acaba així: «Sé prou bé que no m'estima. Com podria estimar-me? I tanmateix, en el fons de mi, alguna cosa, un punt de mi mateixa, no pot deixar de pensar, tremolant de por, que potser, malgrat tot, ell m'estima.»

La recerca de Déu o, potser, la seva trobada imprevisible generen en la persona sentiments oposats. Una relació que, sovint, s'expressa en un flux discontinu de trobades i absències, de paraules i silencis, d'interrogants i respostes. De poc em serveix el tòpic de crec en Déu però no crec en l'Església. Una experiència global no elimina termes sinó que els integra. Hi ha el risc de voler prescindir de la institució per enaltir el carisma. El contrari, també. Prescindir del carisma per refermar-se en la institució. Les primeres comunitats cristianes, tal com es reflecteixen en les cartes paulines, evidencien aquesta tensió. L'experiència de Déu, com a vital i personal, no es pot diluir en la seguretat que donen les institucions. Hi ha la il·lusió de creure en Déu quan, en realitat, una persona s'aferra als dogmes, a les normes morals o als ritus religiosos. En aquest cas, la certesa no li ve de Déu sinó de la infraestructura religiosa i institucional. Per aquí apunta la crítica de Jesús a les postures farisaiques. Hi ha, també, la il·lusió contrària. Imaginar que perquè prescindim de dogmes, normes morals i ritus religiosos trobem l'accés directe cap a Déu. Jesús ressuscitat, després de la seva aparició a Maria de Magdala, l'envia als seus germans. Aquesta polaritat poques vegades està ben resolta. El context social, amb la pèrdua de confiança en les institucions de tota mena, civils i religioses, afavoreix la segona postura.

Aquest plantejament acostuma a servir de subterfugi per deixar de formular radicalment la pregunta de Déu en la pròpia vida. Les respostes simplistes serveixen de poc. La temptació més freqüent consisteix a manipular Déu d'acord amb els meus interessos. Es reproduïx així la història dels israelites al desert: fabricar-se un vedell d'or i adorar-lo, allunyant-se així del veritable Déu. Viure pendents del misteri resulta incòmode. Per això, cal concretar en un ídol les pròpies inseguretats. La recerca de control ens impedeix obrir-nos al misteri. Volem ser protagonistes en l'acció quan se'ns demana ser receptors en l'esperança.

Per a un cristià, Déu és el Déu i Pare de Jesús. A través de rastrejar els textos evangèlics, podem esbrinar o entreveure-hi les característiques. Però, com aquest Déu i Pare de Jesús arriba a ser el meu Déu i Pare, com l'arribo a sentir i a experimentar és un altre tema. Les meves experiències vitals, els meus trets de personalitat, les meves ferides acumulades al llarg de l'existència influeixen en la meva concepció i creença de Déu. Posar-li etiquetes repel·lents com a jutge o castigador, o políticament correctes com amor i misericòrdia, es pot convertir en un joc.

Simone Weil, quan explica la seva experiència mística en l'esmentat *Prologue*, afirma que Ell la va fer «pujar fins a les golfes», que es converteixen en l'espai privilegiat de la trobada amb el misteri de Déu. Sense aquesta experiència, la vida religiosa d'una persona no deixa de ser un entramat d'idees i comportaments, mancats del nervi vital. L'amor no és cap sentiment difús, que genera satisfaccions contínues, sinó una opció que barreja llums i ombres, oasis i deserts, mística i ascètica. La prioritat de l'Església no s'ha de concentrar en la moral sinó a convertir-se en les «golfes» on hi hagi la trobada personal amb Déu. La resta vindrà sola.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H AL DIA

Informe-vos-en al telèfon: 934 092 810 Fax: 934 092 775,
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com